

Nr 1002

Av herr **Norrby**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 36, med förslag till smittskyddslag, m. m.

En väsentlig smittskyddsåtgärd är karantänsverksamheten, som dess bättre i stor utsträckning är en beredskapsåtgärd. Verksamheten regleras av karantänkungörelsen, som i fortsättningen avses knytas till 32 § i smittskyddslagen. Kostnaderna för karantänsstationerna belastar nu i princip den primärkommun i vilken stationen råkar ligga, oavsett om kommunen är stor eller liten och om verksamheten berör en region, såsom är fallet vid t. ex. en internationell flygplats. I propositionens resonemang om fördelning mellan olika instanser av kostnaderna för smittskyddsverksamheten berörs karantänskostnaderna inte alls, vilket är förvånande.

För att belysa karantänskostnadernas betydelse för en drabbad kommun kan som exempel anföras Märsta, i vilken kommun Arlanda flygplats är belägen. De direkta kostnaderna för karantänsverksamheten är där av storleksordningen 50 000 kr., de indirekta kostnaderna sannolikt 10 000—20 000 kr. eller totalt ca 4 "skatteören". Rekryteringen av och arbetsförhållandena för hälsovårdsinspektörer försvåras av den beredskapstjänst dessa måste åläggas. Det primärkommunala huvudmannaskapet för karantänsläkarna avviker från den eljest alltmer utvecklade principen om landstingskommunalt huvudmannaskap för läkarväsendet. Liknande problem uppstår i andra små kommuner med omfattande internationell sjötrafik (passagerartrafik), t. ex. Väddö och Frötuna kommuner i Stockholms län.

Märsta kommun har före 1 juli 1965 efter särskild framställning erhållit visst statsbidrag för karantänsverksamheten. Denna är ju en direkt följd av den internationella trafiken. Enligt riksdagens år 1963 fattade trafikpolitiska beslut skall varje trafikgren bära sina egna kostnader. Indragningen av statsbidraget till Märsta kommun fr. o. m. 1965/66 är förvånande med hänsyn till att kostnaderna i detta fall åvilar primärkommunen medan intäkterna (flygplatsavgifter) tillfaller staten. Enligt den trafikpolitiska principen bör ju kommunernas kostnader täckas av statsmedel. För de större städerna torde karantänskostnaderna vara relativt sett mindre betydande, varför i första hand de berörda mindre kommunerna regelmässigt borde få sina nettokostnader täckta med statsmedel.

Med hänvisning till det anförda föreslår jag,

att riksdagen beslutar att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådana åtgärder att mindre primärkommuners nettokostnader för karantänsverksamhet regelmässigt täcks med statsmedel.

Stockholm den 12 mars 1968

Sören Norrby (fp)